

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALTARIA.

XXXIV. ÉVF. 1934. JANUÁR

XXXIV. ÉVF. 1934. JANUÁR

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest.

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVASTI. CUJUS NON SUM DIGNUS.

VERGO IPSUM, QUEM GEND

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS.

PLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPULO TUO.

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.*: 1934! — *Csuppay Bela dr.*: Az Örökimádás temp-loma. — *Schütz Antal dr.*: Istenimádás — Örökimádás. — *Központi*: Januári-havi imaszándékunk. — *Király Ödönné*: Szüret. — Oltáregyesületi élet.

Mélyen tisztelt munkatársainknak és kedves olvasóinknak a jó Isten bőséges áldásával kísérti boldog újévet kívánunk.

az Örökimádás szerkesztője és kiadóhivatala.

Napi program: Hogyan készülök a Jézuska születésére.*

Reggel: Édes Szűzanyám, segíts, hogy szívem olyan Betlehem legyen, hogy méltóképpen tudjam a kis Jézuskát befogadni.

Mikor elindulok: Repdeső kis angyalkák, segítsetek, hogy minden lépésem közelebb vigyen Jézuskához.

Rorátéra menve az utcán: Sötét és hideg van, de jöjj Jézuskám és hozd el a Te világosságodat!

Kezdetkor: Készítgessük a csöpp, kicsi Jézuska jászolát, Szűzanyám! Hoztam szívem melegét, dédelgető szeretetét, hogy puha fekhelye legyen szent Fiacskádnak.

Ürfelmutatás: Csengetsz, Jézuskám. Szállást keresel. Nézd, fut a lelkem eléd, Szűzanyám, hozd a Jézuskát hozzám, hisz kitárt szívvel, szeretettel várom!

Áldozás: Jön a Jézuska! Istenem, engedd meg kérlek, hogy Jézuska eljövetele által úgy tudjak szeretni,

* Okulásul, hiszen máskor is — különösen a karácsonyi ünnepkörben készülhetünk így a szentáldozásra.

hogy azt másokkal is tudjam éreztetni!

Napközben.

Fohász: Jézuskám, mindent érte dolgozom hűségesen, vidáman, hogy jól érezd magad nálam!

Ha fenyőt látok: Jöjj, örök reménységünk, Szíved nagyon várja szívünk!

Lelki karácsonyját dicsélik — gyűjtöm a rávalókat: Szeretevirágot önmegtadadásból, gyertyácskát, ahol lehet, hitvallásból, aranyszálat alázatosság és szelidség gyakorlásával, édességet, olyanhoz leszek kedves, aki nem szimpatikus vagy — akivel nehéz... s az éjjeli szentmisén, vagy a szent estén, a családi karácsonyi ünnepélyen, Jézuskának ajánlom fel születésnapjaid ajándékul. Azt is, ha én nem kapok karácsonyra semmit.

Lefekvéskor: Hálát adok, jó Istenem, hogy lelkemben Jézuska születéséhez ismét egy nappal közelebb segítettél!

Maletics Irma.

A Kelenföld-lágymányosi oltáregyesület a Szent Imre városi oltáregyesületi nevet vette fel.

Herminamezőn az oltáregyesület vezetését Dobosi Dezső főtisztelendő úr vette át, akit az érseki helynök úr helyi igazgatóvá szabályszerűen

kinevezett. Ezúton is hálásan köszönjük a főpásztori megbízásból új, nagy és fontos munkatérre távozott volt igazgató, Mihalovics kanonok úr éveken át kifejtett buzgó tevékenységét.

1934!

HETVENÖTÉVES lesz ez évben nov. 6-án az Oltáregyesület Magyarországon. Tehát jubileumunk lesz újra. Nagy és szent alkalom arra, hogy a szentségi Jézus iránti szeretetünk újra fellángoljon és a jubileum fényével is segítve, bevilágítsa országunkat a szentségi Jézus életet adó szeretetével új, buzgó lelkekkel közölve az örömhírt: *„Ime Én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig!”*

Mivel készítsük elő ezt a jubileumot?

1. Elsősorban sok buzgó imádsággal. «Nálam nélkül semmit sem tehettek» — mondotta az Úr. Hát hogy rendezhetnénk oltáregyleti jubileumot az Ő kegyelme nélkül! Az imádságunk legyen a régi eukarisztikus fohász: *«Jézus Szentséges Szíve, jöjjön el a Te eukarisztikus országod»*. Ehhez nem kell sok idő. Ennek elvégzésében, vagy gyakori használatában nem akadályoz semmiféle elfoglaltság. És nagyon segít egyénileg is. Ébren tartja bennünk hivatásunk gondolatát. Kiindulópontja, buzdítója, előmozdítója lehet annak a munkának, melyet a jubileum alkalmával az Úr eukarisztikus országáért végeznünk kell. Hátha mindenhol sikerülne megalapítani az Oltáregyesületet, az eukarisztikus gyermekek egyesületét, vagy legalább a gyakori áldozók és szentségimádók eukarisztikus szakosztályait a meglévő egyesületekben, milyen szépséges gyarapodást, valóságos «ország-lást» jelentene ez a szentségi Jézus számára. S mindez lehetséges. Nem utópia, nem ábránd. Csak imádkozzunk! A röpima mellett — lesznek olyanok, akik — külön szentségimádó órákat, szentáldozásokat, rózsafüzéreket, önmegtágadásokat, szentmiséket ajánlanak fel az eukarisztikus élet fejlődéséért. Nagy gyönyörűsége lesz ez az Úr Jézusnak és a jó Isten nem hagyja ezt meghallgatás nélkül.

2. Az imádság mellé az igazi akarást és vágyakozást igazoló *cselekedetek is kellenek.*

a) *Propaganda.* Tegyük meg mindent azért, hogy az Úr Jézus eukarisztikus jelenlétére a figyelmet fölhívjuk. Ebben a leghatásosabb

templomi eszköz, a jó példaadás. A szépen megrendezett oltáregyleti ájtatosság: közös szentáldozás, az ünnepélyes, bensőséges, közös imádási óra. Külsőleg pedig a propagandaalkalmak felhasználása, pl. a közgyűlés ünnepélyesebb megrendezése egy kis — beleszótt — műsorral: szép ének, zeneszámok, szónoklat stb. Vagy akár külön műsoros estélyek rendezése teával vagy mozielőadással, vagy tombolával, amelynek jövedelmét a második eukarisztikus cél szolgálatába állítjuk azzal, hogy az oltáregyesületi központnak, mint rendkívüli adományt beküldjük és a központ által abból készített ruhák vagy vásárolt egyházi szerek újra csak hathatós propagandaeszközök lesznek a figyelemnek és tiszteletnek a szentségi Jézus iránti fölkeltése és az Eukarisztia iránti imádságos áhitat fokozása terén.

b) *Nem szabad visszariadnunk azontúl az egyéni áldozatoktól sem a szent cél érdekében.* Hisszük, hogy vannak még az oltáregyesületi tagok között olyan módú és olyan szívű lelkek, akik egy kelyhet vagy egy szentségtartót, vagy áldoztatókelyhet, vagy miseruhát stb. fognak egyenként is felajánlani az Oltáregyesület 1934 nov. 6-iki jubiláris kiállítására. (Lásd febr. számunkban az erről szóló híradást.) Ettől a kiállításunktól igen sok függ. Először bizonyosága lesz az Oltáregyesület — hivatása magaslatán álló — életrealitásának, másodsor az áldozathozatalban adott jópélda nagy hatással lesz a látogatókra s akik föllelkednek a látottakon s maguk is szívesen állanak majd annak az egyesületnek tagjai közé, amely ilyen nagyszerűen tesz tanúságot a szentségi Jézus iránti szeretetének igazsága mellett. De nemcsak az oltáregyesületi tagok fognak ilyen áldozatokat hozni, hanem szívesen fognak más katolikus testvéreink is egy-egy nemes ajándékkal csatlakozni, akiknek megígérjük, hogy nevüket belevésetjük a szent edényekbe, behímeztetjük a szent ruhákba, hogy az Úr Jézus előtt legyen nevük és szentáldásának gazdagsága szálljon le rájuk.

Az 1934-es év munkájának minden egyes etapejáról az «Örökimádás» (az Oltáregyesületnek is hivatalos közlönye az eukarisztikus eszmék propagálása mellett) fog hozni híreket. Ajánljuk ezt is ismerőseinknek. De ne csak úgy megemlítve, hanem a szívünk-lelkünk is legyenek benne szavainkban, melyekkel szinte a szentségi Jézus országát terjesztjük, amikor az «Örökimádás» olvasótáborát gyarapítjuk. Mindenki, aki e sorokat olvassa, gondolkozzék egy kicsit azon, hogy ismerősei között kit nyerhetne meg az «Örökimádás» új előfizetőjének. Legalább egyet mindenki talál, de lesz olyan is, aki egyéni rátermettséggel és leleményességgel, s legfőként a szentségi Jézus ügye iránti buzgósággal sokkal többet is fog tehetni az «Örökimádás» terjesztésére.

Az 1934-es év oltáregyesületi egész programját adtuk ebben a pár sorban. Most az Úr szavával zárjuk: «Akinnek van füle a hallásra, hallja meg»

és álljon be a szentségi Jézus dicsőségét kereső munkánkba és legyen aktív része jubiláris (örömré okotadó) része az Oltáregyesület 1934 nov. 6-iki 75 éves jubileumának előkészítésében.

Mátrai Gyula dr.

Az Örökimádás temploma.

I.

A nagyváros köregeteg,
emeleten emeletek.
Tornyot látok, templom áll ott,
nézzük meg bent milyen lehet!

Házak fölött hegyes csúcsa
égre lendül, messzi látszik,
Mi van ottan, ami vonzó?
Éppoly torony, mint a másik.

A gót-ablak fénybe mártva,
rajta régi szentek képe,
nem sokat lát, aki ide
csak úgy immel-ámmal lép be.

Az egyháznak szent kenyere
belsejének égi díszé,
kölevelen szentségtartó,
hogy bús szívéd földertse.

Nincs kép, szobor, vagy ha van is
nem látod meg nagy fényétől,
s ha megérted, mi az ottan,
szívéd, elméd beleszédül.

És ráborul a végtelen,
s elrebbenek mint madarak
(mert nem akarsz, semmit se kérsz)
a vágyaid, s elszállanak.

II.

Hódoljak, templom Istene,
lángoló szívvel, mint pogány,
kinek a lelke szenvedély,
s a szeme csak napfényre vár?

S az élni, bírni akarás
bálványnak gyújtja meg tüzét,
s nem látja, hogy csak öncsalás
formálta ércből istenét.

Szent paszka, templom Istene,
nem ígérsz kincset, hírt, sikert,
hozom csak néma szívemet,
mit a jégeső tönkrevert.

Nem kérni jöttem én ide
házádba, ahol csend beszél.
Jöttem, mert sodrott a Létek.
Táncol kint már az őszi szél.

III.

Abrándciráda könyvfedőn
belső tartalmát sejteti,
e csúcs is fényes gondolat,
illő, hogy metszett kő fedi.

Méltó, hogy rajta kővirág
nylik, bimbózik, hogy tavasz
meg nyár egébe álmódó,
s a hó is szebb, ha ráhavaz.

Erdőt utánzó kőfenyő
álomvirágod képzelet,
szebb dísz ez, mint a színarany,
mely nap tüzeiben hírt vetett,

S vándor, ha látta messziről
fényét, a földre leborult,
szent volt a templom, ott lakott
védőhatalma és a mult.

Papok szolgálták, nagy sereg
tartott feléje szüntelen,
egy volt csak, templom és a nép
utat járt érte völgy, hegyen.

Szent ház ez, épúgy mint amaz,
melyben az Isten bent lakott,
s mikor rágondolsz, akkor is
némán emeld meg kalapod.

IV.

Ujrázó, élő gondolat,
közöttünk mindig itt az Ur,
szívébe lánzsza, már halott,
s fejébe gúny mint túske szúr.

Magasztos, hálás gondolat
oltárra tenni láthatón,
s világot gyújtó szívének
naponta vinni az adóm.

Nem érti ezt meg a világ,
mely tágas úton át halad,
s szent neki minden akadály.
— Nem másznak arra sáncjalat.

Nem érti ezt meg a pogány,
neki az isten a siker,
azontúl nincsen élete,
bálványa az, míg szíve ver.

A régi templom nem nagyobb,
aranyán lángolt bár a nap,
itt minden oszlop egyszerű,
de szíved égi lánggra kap.

Mily könnyű itten mondani:
Szeretem házad pilvarát —
nem földi fénybe rejtett,
ki égi fényét szórja rád.

Salamon fényes tornyai
homályos múltban szebb lehet,
Oltáriszentség ünnepe
mindennap benned, Épület!

Csuppay Béla dr.

Istenimádás — Örökimádás.

1. **Imádás.** «A te Uradat, Istenedet imádd és csak neki szolgálj» (Deut. 6, 13), ez az Isten első parancsa, és ez az embernek első igazán emberi megmozdulása. Mert *mi az imádás?* Megmondom először két képben.

Az egyik az emberi nyomorúságból és szennyből veszi a színeit. *Gorkij* Menedékházában leír egy jelenetet: Fölébrednek egymásután az élet kitaszítottjai és bamba lélekkel beleásítanak a mából feléjük tátongó ürességbe és reménytelenségbe. Fölébred egy mohamedán is és vallásának előírása szerint nagy szertartásosan kelet felé fordul, a világosság szimbóluma felé; földreborul a láthatatlan Fölség előtt és veszi áldását és biztatását. A többiek eleinte gúnyval, majd irigységgel nézik. Lassan sejtelmük kél, hogy a legnagyobb külső sötétségben és züllöttségben is meg lehet találni a megváltó világosság és az áldó irgalom útját: *De profundis!*

A másik kép a *patmoszi látnok* mennyországából veszi aranyos-tüzes, nem-földi színeit: Királyi szék volt elhelyezve a mennyben és a királyi széken ült egy, s az ottülőnek tekintete hasonló volt a jáspis és szárdiskőhöz; s a királyi szék fölött szivárvány s körülötte huszonnégy szék és a székeken huszonnégy vén, fehér ruhában, fejükön arany koronával. A királyi székben villámlások és szózatok és mennydörgések törtek elő, s hét lámpa égött előtte, melyek az Istennek hét lelkei, s előtte mint egy üvegtenger kristályból s körülötte szemekkel és szárnyakkal megrakott

négy élőlény. Ezeknek nem volt nyugtok éjjel és nappal, mondván : Szent, szent, szent a mindenható Úristen, aki volt, aki vagyon és eljövendő. És mikor amaz élőlények dicsőséget és tiszteletet és áldást mondtak a királyi széken ülőnek, az örökkön-örökké élőknek, a huszonnégy leborult előtte és letették koronájukat a királyi szék elé és mondták: Méltó vagy, Urunk Istenünk, dicsőséget, tiszteletet és erőt venni, mert te teremtettél mindeket és akaratom által lettek. (Jelenések 4.)

Mi tehát az imádás? Az embernek legemberibb megnyilatkozása és magatartása. Mert ember kell ahhoz, hogy az imádás virága kikeljen ezen a földön; ember, aki magában hordja a tudatosságnak és eszményre-kötelezettségnek világát és egyben a tehetetlenségnek és kudarcoknak tragikumát; ember, aki ráeszmél, hogy az ő létének és minden környező létnek forrása és sorsa egy egyetemes Hatalom, mely szeme számára láthatatlan, elméje számára fölfoghatatlan, szíve számára megközelíthetetlen, ereje számára legyőzhetetlen s ezért vele szemben nincs helye más magatartásnak, mint alázatos főhajtásnak és szent megborzongásnak — az Úr félelme a bölcsesség kezdete! De ez a titokzatos fölséges Hatalom, mely porbasajt és megfélemlít, mégis az okkereső, érteni akaró elme számára a nagy világosság; a szív számára megközelíthetlensége dacára irgalom és bizás szirtje; a törekvés számára segítség és támasz, bíró és jutalmazó. Ez az imádás: az a látásokkal, értékekkel, sejtésekkel, feszülésekkel, átszőtt lelkiület, melyben a teremtmény leborul Teremtője előtt alázatos és bízó önatadással — Adoramus te Christe et benedicimus tibi! — Az imádásban egybehajol föld és ég, idő és örökkévalóság, jelen és másvilág, az Isten teremtményszerető, leereszkedő, segíteni akaró kegye és az ember mély-séges teremtményi istenáhítozása és Istenre-hagyatkozása.

2. Örökimádás. Az imádás legmélyebb mivoltában eo ipso örökimádás. Az imádásnak az az anyanyelve, melyet Nagy Szent Teréz már gyermekkorában hangoztatott: Para siempre, para siempre; örökre, örökre!

Amióta megjelent az ember a földön, azóta ki nem aludtak az imádáságos áldozat tüzei. Az első embernek első magáraeszmélése és a reáboruló első nagy benyomások első visszhangja a meghódolás a Teremtő Isten előtt; s azóta nincs az emberéletnek az a helyzete és fordulója, melyben az imádás tömjénfüstje égnek ne szállna. Ez az a «szüntelen áldozat», melynek ott kellett égnie Izrael szentélyében (Dan. 12, 11); csakhogy ennek papja az egész emberiség és oltára a föld kerekége. Aki tudna szárnyakat ölteni és végigrepülni történelmet és jelent és tudna léleklátóval behatolni szívekbe és falak mögé, ámulva látná, hogy nincs a földnek az a lakott helye, és nincs a történelemnek az a kora, nincs a nappalnak és éjszakának az a szaka, amikor valahol teljes odaadással ne imádnák Istent egyesek és közösségek, amikor fohászok vagy zsolozsmák ne keresnék Isten útjait.

Ráborul az emberiségre az a tudat, hogy «nagy úr az Isten és nagy király az összes istenek fölött». S nemcsak a halál komor valósága váltja ki belőle ezt a vallomást (lásd a 96. zsoltárt, a «Circumdederunt»-ot); hanem az őt körülözlő nagyvilágnak és a benne feszülő kisvilágnak minden hajnalodása és alkonyaborulása, minden delelője és éjele térdre készíti e nagy Király előtt; s ha tőle magától nem telik elég ünnepélyesség, összedettség és finomság, királyi küldöttséget szervez, kiválogatja legnemesebb aspirációinak legjelesebb képviselőit, és őket küldi méltó imádásra: küldi szentjeit és papjait. S a *szentekben* öntudattá, egyéni kötelezettséggé és művészetté válik, ami az átlagnál átlag-magatartás. Assisi Szent Ferencről azt mondja életírója, Celanói Tamás: Totus non tam orans, quam oratio factus; azaz: nem is annyira imádkozott, hanem az egész ember merő imádság volt. S nem így kell-e megjellemezni az összes nagy szentek imádságos életét? A régi szent remeték, kik benépesítették Szkétisz, Nitria, Kalkisz pusztáit s szinte technikává fejlesztették azt a művészetet, hogyan kell munkaközben is állandóan imádkozni, sőt hogyan lehet még alvás helyett is imádkozni. És azok a nagyszerű középkori nők, Isten bűgő galambjai, a Gertrudok és Mechtildék, a Hildegárdok és Brigitták, Katalinnok és Angelák, a nemüket jellemző szenvedelmességgel és leleményességgel tudták értelmezni az Üdvözítő szavát: Oportet semper orare et nunquam deficere, mindig kell imádkozni és soha meg nem szünni (Luk. 18; 1).

Vannak tüzek, melyek ha egyszer kigyulladtak a lélekben, nem tudnak és nem akarnak többé elaludni; vannak érzések, melyeknek dadogás és profanizálás minden más nyelv, mint az, melyet az Egyház a jegyeseknek ad ajkára: örökre, holtomiglan; vannak fölébredések, melyek tiltakoznak új álom ellen — mint Prohászka naplójában olvassuk, hogy papszentelése napján nem akart álomra térni, hogy meg ne szakadjon szent örömének és hálaadásának folyama. Ego dormio et cor meum vigilat; én alszom, de szívem virraszt, mondja a jegyes az Énekek Énekében (5, 2); és tüzes szerető lelkek szent leleményessége meg tudta találni a módját, hogyan lehet az emberi szívnek ezt a legnemesebb lángját legméltóbban lefordítani Isten nyelvére és — megszervezte az eukarisztiás örökimádást.

3. Eukarisztiás örökimádás. Az eukarisztiás imádás az istenimádásnak legkifejezőbb módja és az eukarisztiás örökimádás nem más, az imádás mivoltában gyökerező megszokatlanságnak liturgiai megszervezése.

A kenyér és bor színének leple alatt istensége és embersége szerint valósággal köztünk időző Krisztus — a hívő gondolkodásnak, a keresztény áhítatnak és művészetnek ő a középpontja. Ez a nagy igazság páratlan művészi hatásossággal jut kifejezésre *Raffa*elnek a vatikáni Stanza della segnatura falán látható híres festményében, az ú. n. *Disputa*-ban. A kép

középpontjában a monstancia van, melyből világossága titkos sugarait küldi minden irányban az Oltáriszentség. Alatta híres hittudósok és szentatyák, pápák és szerzetesek, fölötté pedig a dicsőült szentek, pátriárkák és próféták, evangélisták, apostolok és vértanúk; és a mennyei boldogok és a földön küzdők minden megmozdulása, minden ámulása és gesztusa, minden áhítata és tette abból az egy titokzatos középpontból veszi erejét és irányítását. És a művész nem mulasztotta el biztos zsenialitással megmutatni ennek az egyetemes és kimeríthetetlen erejű központiságnak értel-

mét és forrását: a kép függőleges középvonalában a Szentháromság uralkodik; a középhelet a Fiú foglalja el, aki megváltói erejét, végig való szeretetének (Ján. 13, 1) áldásait a Szentség fölött lebegő Szentlélek; a Szentháromság emberszerető leereszkedésének nagy személyes isteni küldöttje és közvetítője sugározza a Szentségre.

Az Oltáriszentségre azonban nemcsak az imádnak állandó középpontja és tárgya, hanem maga is imáadás, és pedig a lehető legtökéletesebb, az örökimádás tekintetében is. Hisz benne teljes valóságában jelen van Jézus Krisztus, a nagy főpap, «ki sokat imádkozik a népért és a szent városért» (2 Mak. 15, 14), aki most is ott áll a mennyekben az Atya előtt és szüntelenül közbenjár érettünk (Zsid. 7, 25). Ugyanaz a szív lüktet az Oltáriszentségben, mely szent részvétben megremegett a nyomorgó tömegek láttára és amely vérverejtékes éjtszakán halálíg való engedelmisséggel meghajolt az Atya előtt; ugyanaz a lélek, mely előtt teljes nagyságban föltárult Isten imálandó fölsége, mely egybeölelte minden kor minden

emberének minden imádságos nekilendülését (lásd Krisztus 165. lap) ugyanaz a Krisztus, aki «erat pernoctans in oratione», aki egész éjszakákat átímádkozott (Luk. 6, 12). A legelrejtettebb hegyi kápolna és a legigénytelenebb falusi templom, hol az örökmécsesnek kiszüremkező fénye egybeolvad az éjszaka imádságos csöndjével, így a legteljesebb és szünet nélküli istenimádásnak Bethelje lett. Maga a szentségi Krisztus már merő létével a legtökéletesebb örökimádás.

Az eukarisztiás Krisztusnak ezt az állandó, de halk imádsát megszólaltatni emberi nyelven, ezt a nagy imádságos valóságot actio-ba oldani: ez a *liturgiai örökimádásnak*, a 40 órás szentségimádásnak, az örökimádás-kongregációknak, apácáknak, templomoknak éthosza. Ez a fölséges «actio catholica» ott gyulladt ki a hatalmas középkori katolikus áhitat oltárain, elsősorban azokban az izzó imádságos lelkekben, melyek benépesítették a híres bencés és ciszterci női kolostorokat. Bingen és Helfta, a Gertrudok, Hildegárdok és Mechtildék érezték meg a Krisztus-szolgáló szent asszonyok biztos érzékével és magafeledő odaadásával, hogy az Oltáriszentségben imádkozó és szerető Krisztust nem szabad magárahagyni. Ezért legjava idejük és legszentebb erejük a szentségházat zsongta körül; és ha kötelesség vagy álom rövid ideig elszóltotta őket, Mechtilddel megkérték a csillagokat és holdat, a virágot és harmatot, hogy távollétükben helyettük ők hódoljanak üdvözítő Istenüknek, aki nem átalál éjjel és nappal megszakítás nélkül köztünk lakni. Ez az álmod és fáradtságot nem ismerő, folyton éber áhitat és imádás csakhamar megtalálta a maga liturgiai formáját is. Átvette az ősi keresztény liturgiai gondolatot, az antifónás imádságnak, a váltakozó ünneplésnek gondolatát; s kezdetét vette a váltott csoportokkal megszervezett külsőleg is állandó, liturgiailag is szünet nélküli örökimádás, és mármár nincs az a nagyobb tartomány, hol rendszeres őrsváltással ne udvarolnának imádságos hű lelkek a nagy Királyt. Az imádás és az örökimádás megtalálta a maga legméltóbb és egyben legvonzóbb keretét és liturgiai formáját.

4. **Az imádás iskolája.** És lett az eukarisztiás örökimádás az imádásnak — majd azt mondanám: népegyeteme; iskola, egyetem, ahol meg lehet tanulni, legmagasabb fokán is, ezt a szent tudományt; népiskola, mely nyitva áll mindenkinek. És *mindig* foly benne a tanítás. Bármikor belépünk egy templomba, ott találjuk a nagy imádkozót, az Úr Jézus Krisztust; bizalommal mehetünk hozzá gyámoltalanságunkban, mint tették az apostolok: Uram, taníts meg minket imádkozni! (Luk. 11, 1.)

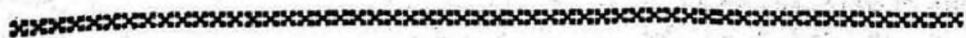
Ő mindenekelőtt megadja nekünk az *alappleckét*. Az imádságos lelkülethez ugyanis a legszükségesebb dolog az a meggyőződés, hogy *Isten az ő szent fölségével állandóan közöttünk van*, hogy mindenütt és mindenben ott van, tehát minden jártunkban-keltünkben imádsásra vagyunk fölhíva.

Amit a régi dunántúli mestercéh a címerébe vett : forgó kereket, ezzel a fölírással : est Deus in rota, a kerékben is ott van az Isten, ezt a szentségi Krisztus az önmagát adó szeretet közvetlenségével és az élet melegével tárja elénk. Mi mindnyájan olyan kornak vagyunk gyermekei, melynek egészséges imádó lelkiületét kikezdte a beteges reflexio, a hajszoft életütem, az élkülsőségesítő vásárosság. *Itt* visszatalálunk a csöndes, egészséges, mély életforráshoz. Azt mondja Nisszai Szent Gergely : «Ha a vándor a déli nap leghevében forráshoz ér, melynek vize hűsen és tisztán csörgedez, vajjon leül-e a szélén és kezd filozofálni : ugyan honnan és hogyan jött ez a víz? Nemde, ezt hagyja. Hanem lehajol a forráshoz és csillapítja szomjúságát, fölüdíti tikkadt ajkát és nyelvét, megpihen és hálát ad annak, akinek ezt a kegyet köszönheti. Utánozd a szomjas vándort !» (In ordinationem suam.)

S hogy könnyebben tehesük ezt, közbevesz bennünket a nagy Királynak udvari népe, a Mester segítőtársai és idősebb tanítványai, az imádkozó nagy szentek kara. Az ő közösségükben, az ő művészetükön nekibátorodik és nekimelegszik a mi kezdetlegességünk és ügyefogyottságunk is. Szent Mechtild egyszer kérdezte az Urat : hol találhatja őt akármikor? S az Úr azt felelte : Keress az oltáron, vagy Gertrud (Nagy Szent Gertrudról van szó ; ünnep nov. 16.) szívében. Ime, a nagy szentségimádók szívében keresztül könnyen járható út visz magához a szentségi Krisztushoz.

Ahol templom emelkedik, kivált örökimádás-templom, ott nemcsak Herkules-oszlopai emelkednek, — minők a régiek hiedelme szerint tartották az égboltot : hiszen «nincsen hatalmasabb erő az imádságnál és nincsen hozzája hasonló semmi», mondja Aranyszájú Szent János — hanem ott fölkiáltójel is emelkedik, mely ellenállhatatlan erővel odakiáltja ennek a tülekedő, siető, a földtől az eget nem látó, sok ideigvaló ügyétől a mennyország nyelvét, az imádságot felejtő nemzedéknek : Hic adora ! Állj meg és eszmélj rá, hogy a legszükségesebb és legemberibb dolgod az imádás, és erre mindig rá kell érní és erre minden időnek készen kell állni.

Schütz Antal dr.

Új oltáregyesületek alakultak Rákospalotán és Baross Gábor-telepen. Isten áldása legyen működésükön !

† **Hudyma Béla.** A Szent Rókus plébánia oltáregyesületének vezetője, Hudyma főtitjelendő úr, fiatalon, 41 éves korában — a harctéren szerzett betegségben — meghalt dec.

4-én. Közszeretétnek örvendett az oltáregyesületi tagok körében, lelkes szentbeszédei miatt. Imádkozzunk érte. Temetésén a Központot dr. Mátrai ügyv. ig. képviselte.

Harsány templomát kirabolták. Sőron kívül egy misézőkelyhet kapott a Központtól.

Januárhavi imaszándékunk:

Az 1934. évi oltáregyleti munka.

Igen, az Oltáregyesület tagjainak kell erre gondolniok imaóráikban. Ez az év jubileumi évünk. Nov. 6-án 75 éves lesz az Oltáregyesületünk. Nagy idő ez egy ember életében, de nem szabad a kimerültség, a megöregedottség vonásait hoznia az Oltáregyesület 75 éves arcán. Itt még csak az életképesség és kifejlődöttség izmos-harmonikus erőt és az azzal járó tettekézség és eredményes cselekedetek tiszteletet parancsoló vonásait szabad feltüntetnie. A 75 éves Oltáregyesületnek olyannak kell lennie, mint a 35—40 éves érett, de még «el nem érett» embernek, aki már cselekedett, meg tud cselekedni; aki már tapasztalt s emellett a jelen és jövő embere is; tud irányítani s azért bátran csatlakozhatnak hozzá azok, akik a földön az igazi életet keresik. Az 1934-es évben az Oltáregyesületnek többet kell dolgoznia, többet kell produkálnia minden téren. Ez a több munka és több eredmény több kegyelmet is kíván. Ennek megszerzője legyen a mi külön imádságunk az Oltáregyesületért.

Hiszen, amikor imádási óránk eljön, az egész Oltáregyesület nevében térdelünk az Úr Jézus elé; az imádságunkkal szerzett kegyelem is az egész Oltáregyesületre árad és annak minden egyes tagjában segíti az Úr Jézusért való munkát. Egyénileg pedig bármit akarunk tenni a legméltóságosabb Oltáriszentségért, akár szentségimáadásra megyünk, akár apostolkodni indulunk az Oltáregyesületért, mindig gondoljunk erre az ugyanazon időben imádási órájukat végző tagtársaink által szerzett kegyelemre s akarjuk azt fölhasználni, kérve az Úr Jézust, hogy engedje meg, hogy az a kegyelem a beszédünk-, cselekedeteinkben működjék és eredményt hozzon az Ő dicsőségére. Testvérek, szeressük és használjuk föl a kegyelmi élet készen álló áldásait.

* * *

Az oltáregyleti tagok januárban a következő teljes búcsúkat nyerhetik: Mindazok, akik legalább 5 napon meghallgatják az Örökimáadásban dec. 30.—jan. 7-ig tartandó engesztelő novéna szentbeszédét (mindennap este 5 óra 15 perckor beszél dr. Mátrai Gyula th. t. p. k., központi ügyv. ig., lelkész) és résztvesznek vagy a szentbeszédre következő szentségi áldáson vagy a délelőtti 9 órai engesztelő szentmisén; jan. 4. első csütörtök; jan. 5. első péntek; minden tagnak az imádási órája napján; a hónap egy tetszés szerint választott napján; az évi közgyűlés napján.

* * *

Engesztelő kilencedünk alatt jan. 4-e az Oltáregyesületek engesztelő napja. Szeretettel hívjuk a fióköltáregyesületeket ezen a napon az Örökimáadásba.

Szüret

BÜNN a kertben hulldogáltak a sápadt falevelek, a nyár búcsúzásba kezdett. Az augusztusvégi alkonyat szürke ködfoszlányokat aggatott a fák ágai közé s bánatos borulás reszketett az elhervadt fűszálakon, sárga kavicsos utakon.

Benn a penzióban is búcsúzkodtak. A társalgóteremből kihallatszott a zűrzavaros beszéd lármája, a folyosókon jöttek, mentek, gyermekek futkostak, ajtók és bőröndök zárjai csattantak, a szobacsengők visitottak és ez a lármás zenebona mintha még szomorúbbá tette volna a haldokló kertet.

Két fürdővendég a szobájában maradt. Egymásnak akarták adni még ezt a néhány órát, hiszen a holnap már szétkergeti őket, mint ahogy az őszi szél szétkergeti a letépett leveleket, ki tudja találkoznak-e valaha? Nem gyújtottak lámpát, jól esett, hogy a sötétség szomorúsága, mint puha bársony, símogatja a szívüket és arra gondoltak, milyen kár, hogy a legkedvesebb napok emléke is elfakul, feledésbe megy. Mici, az idős özvegy-asszony a karkötőóráját szánta emlékül Verának, akinek viszont semmi elajándékozni valója nem volt. Ő tizenegy hónap robotos munkáját akarta kipihenni, de a nehezen összegyűlt pengők itt rövid három hét alatt szanaszét futottak, haza kellett mennie.

— Mire gondolsz, Vera? — kérdezte hosszú hallgatás után Mici.

— Arra a dióra, amelyik ma reggel a fáról az ölembe hullott, — felelte halkán a leány.

— Ó, te szegény, öreg filozófus, — nevetett az asszony — neked még egy lehulló dió is gondolatokat ad. Bezzeg az én időmben és a te korodban, így augusztus végén, én már a küszöbön álló szüretről ábrándoztam.

— Hiszen, azt teszem én is, szüretről álmodozom. Látom, hogy itt van a dióérés ideje, széthasadt a burka, lehullt a fáról és mert hibátlan volt, felvettük, megdicsértük. Most az jutott eszembe, hogy ilyen az ember élete is. Mikor eljön az ideje, tetszik neki vagy nem, szétveti burkát, a hitvány porhüvelyt és lehull az élet fájáról. Picit hallgatott, aztán könnyű sóhajtással folytatta:

De boldog, aki hibátlan gyümölcsként adhatja át lelkét a nagy szüreten!

Mici ijedten hallgatta; ezt a hangot és ezt a témát nem szerette, ösztönösen húzódtott tőle.

— De hiszen, nem tehet arról a fa, ha rossz talajba ültetik, ahol talán nap sem éri — vetette ellen kicsit idegesen.

— Arról csakugyan nem tehet, de nem figyelted még meg, hogy veszíti el magát sok, legjobb talajba ültetett is? Zsenge korukban ápolták, tisztogatták, nyesegették és mikor eljött a rügybontás, meg a virágzás

ideje, amikor hízelegve körülrepkedte a sok színes pillangó, akkor kiját-szotta a leggondosabb kertészt is, belesodorta leveleibe, szirmaiba a petéket és eltitkolta, elrejtette előle. Közben persze kikeltek, elszaporodtak a csúf férgek, lerágták, felfalták a legszebb hajtásokat és a fa végül is áldozatul esett. Belül üres, vagy rothadt gyümölcsöt termett, céltalan volt az élete, akár sok embernek.

— Rám vonatkoztatod ezt, Vera? — remegett Mici hangja.

— Ugyan, hova gondolsz? — sietett megnyugtatóni őt Vera, — hiszen én nem is ismerem az életedet, hogyan célozhattam volna rád! Inkább a magam megnyugtatóására eszelem ki az efféle filozofálást, mint ahogy te nevezted az álmodozásomat. Mert látod, minket fiatalakat, rossz időben és rossz talajba ültetett fákat, sajnálni szoktak, helyesebben: lesajnálják. «Bezzeg a mi időnkben!», «hej a régi jó világban!», «nem a mai modern erkölcstelen korban» — halljuk unos-untalan. Már egészen megszokottá válik, hogy a jelen időről, mint léha, erkölcstelen világról beszéljenek az emberek, amely világnak legléhább, legtartalmatlanabb teremtese a dolgozó leány. «Puccra, ruzsra» — gúnyolódnak szívesen. Pedig, ha feltesszük az igazság szemüvegét és azzal nézünk szét ebben a «léha» világban, akkor meg kell látnunk, hogy sokkal többen dolgozunk a mindennapi kenyérért, mint a ruzsért és meg kell látnunk, hogy mennyi tartalmas, igazán nőies, értékes és fölemelő munkakört találtak maguknak a modern leányok. A hivatásos csecsemőgondozástól, iskolanővéreken, ifjúsági szervezetek felkarolásán át az elesettek, a tehetetlen elaggottak testi, lelki gondozásáig mennyi örökértékű munkát találtak maguknak a mi korunk gyermekei, olyanokat, amelyek mind hiányzanak abból a «régii, jó erkölcsös világból». És mennyien végzik pusztán lelkesedésből, a kenyérkereset fárasztó napi robotja után, hányan adják oda magukat ennek a munkának, tudod mért? azért, mert éppen olyan forrón érző meleg szívük, anyaság utáni ösztönük, vágyuk van, mint a régi, jó békevilágbelieknek. Csak, mert nem pazarolhatják rá a húsból, vérből való gyermekeikre és mert arra a bizonyos «nagy szüretre» ők is hivatalosak, ők is gyümölcsöt akarnak hozni, hát így segítenek magukon.

A sötétben megkereste Mici kezét s bánatosan vallotta:

— Látod, ezért «filozofálok» én is.

Sokáig ültek így beszédes nagy csendben, egyszer csak megszólalt az asszony:

— Mit szóljak akkor én, aki lekéstem mindenről. Száradó, öreg fa nem hozhat többé gyümölcsöt.

— Dehogy is nem, — csengett vigabban Vera hangja — hát nem éppen ma néztük az őszi szántást és arról beszélünk, hogy milyen bölcsen rendezte el a Teremtő, hogy őszi vetés és palántálás is van, mert így a kora

tavaszi sem marad meddő. Hiszen alig takarodik el a hó a föld testéről, már az őszi vetés zöldje beszél az új életről, ígér új gyümölcsöt.

A keze szorítása erősebb lett, érezte, hogy többet nem kell mondania; az őszi magvetést ő is elvégezte asszonybarátnője lelkében. Megváltozott hangon folytatta:

— És most már csakugyan itt van az elválás perce. Isten veled, kedvesem. A nagy szüreten majd találkozunk.

Kirdly Ödönné.

OLTÁREGYESÜLETI ÉLET.

Engesztelő kilencedünk. Már a decemberi számunkban hírt adtunk arról, hogy dec. 30-ától jan. 7-ig lesz a szokásos engesztelő kilencedünk. Novenánk a 25-ik, amelyet az Oltáregyesület az Örökimádás-templomban rendezett. Meghívtuk egész Budapest és környéke katolikus híveit. A meghívó szövege — melyet a kis Jézusos Fájdalmas Anya képe díszít és az egész programot tartalmazza — a következő:

Katolikus Testvérek!

Mint a Szűzanya ölében szendergő Kis Jézus mögött ott van a kereszt árnyéka, az anyaszentegyház ölében az Eukarisztiában miközött levő szentségi Ur Jézust is beárnyékolják azok a fájdalmas megbántások és elszomorító bűnök, melyek a világon naponta történnek. A Budapesti Országos Középponti Oltáregyesület — melynek amúgyis az engesztelés a hivatása —, ezeknek a garmadával burjánzó bűnöknek legalább némi jóvátételére, mint minden évben, az idén is megrendezi ünnepélyes engesztelő kilencedét az Örökimádás-templomban és szeretettel meghív az engesztelésben való részvételre minden öntudatos katolikus Testvért.

Az ájtatosságok sorrendje a következő:

December 30-án reggel 9 órakor ünnepélyes «Veni Sancte» és engesztelő szentmise, melyet **dr. Rotta Angyal** c. érsek, pápai nuncius végez. **Egész nap engesztelő szentségimádás a hit elleni bűnökért.** (Meghívva a Credo egyesületek.)

Délután 5 óra 15 perckor szentbeszéd, melyet mindennap **dr. Mátrai Gyula** t. p. k., a B. O. K. Oe. ügyv. ig., az Örökimádás lelkésze fog mondani.

A szentbeszéd után az engesztelő imát és ünnepélyes áldást **dr. Hász István** tábori püspök végzi.

December 31-én (és az összes többi napokon is) reggel 7 órakor szentségkitétel és utána csendes szentmise; 9 órakor ünnepélyes engesztelő szentmise asszisztenciával (mindennap így lesz); celebrálja **Wenckheim Frigyes gróf** jáki apát. Ugyanő tartja délután a szentbeszéd után az ünnepélyes áldást.

Egész nap engesztelés az egyház iránti engedetlenségekért. (Meghívva a harmadrendek.)

Január 1-én az ünnepélyes szentmisét **dr. Mészáros János** prelátnak, érseki ált. helytartó, a B. O. K. Oe. országos igazgatója, kir. várplébános, az ünnepi áldást pedig **Blieszner Ágoston** prépost-plébános celebrálja.

Egész nap engesztelés a családapákért. (Meghívva a férfikongregációk.)

Január 2-án a szentmisét **dr. Tiefenthaler József** p. kamarás, a budai Szent Imre Kollégium igazgatója, az áldást pedig **dr. Czapik Gyula** apát-kanonok celebrálja.

Egész nap engesztelés a család-anyakért. (Meghíva az anyák kongregációja.)

Január 3-án a szentmisét **Mihailovics Zsigmond** kanonok-plébános, az áldást pedig **dr. Mészáros János** prelátus, érseki ált. helytartó celebrálja.

Egész nap engesztelés az ifjúságért. (Hivatalosak a leánykongregációk.)

Január 4-én a szentmisét **dr. Knébel Miklós** kamarás-plébános, az áldást pedig **Krywald Ottó** prelátus érseki főbiztos celebrálja.

Egész nap engesztelés a Legméltóságosabb Oltáriszentség ellen elkövetett bűnökért. (Meghíva az oltár-egyesületek.)

Január 5-én a szentmisét **dr. Tóttóssy Miklós** kamarás-plébános, az áldást pedig **dr. pújoni Pataky Arnold** prelátus-apát, egyetemi tanár celebrálja.

Egész nap engesztelés a közületekért. (Hivatalosak az állami intézmények.)

Január 6-án a szentmisét **dr. Mátrai Gyula** p. t. k. lelkész, az áldást pedig **dr. Madarász István** prelátus-apát-kanonok, min. tanácsos celebrálja.

Egész nap engesztelés a gyermekekért. (Hivatalosak a gyermek-egyesületek.)

Január 7-én a szentmisét **dr. Kerner István** kamarás, a papi euk. társulat országos igazgatója, az áldást pedig **dr. móri Glattfelder Gyula** csanádi püspök celebrálja.

Egésznap engesztelés az egyházi rendekért. (Hivatalos a világi és szerzetes papság.)

Testvér, vedd ki te is részedet ezen engesztelő kilencedből úgy, ahogy körülményeid megengedik! Aki legalább öt ájtatosságon résztvett, teljes búcsút nyerhet.

Dr. Mátrai Gyula s. k.,

tb. p. t. k., az Örökimádás lelkésze.

Harangjaink ügyében most már a legjobbat írhatjuk: *egészen ki vannak fizetve.* Hála érte a jóságos Istennek és az Ő kegyelmével közreműködő nemesszívű jótevőknek. A még nem közölt adományok: N. N.-né, Szent Annás kongr., 10 P, egy Szent Annás kongr. fia fölszabadulása emlékére 2 P, a ker. anyák és Szent Anna kongr. együttes adománya 17-80 P, N. N. Istenben boldogult Margit anyja emlékére 10 P, egy anyja fia első fizetéséből 10 P, novemberi harangperzsely 81-23 P, N. N. 2 P, aranytörmelékek eladásából 240-96 P, S. Z.-né 20 P, Bótos Jánosné 5 P, 3 drb 10 K-ás arany és 2 aranygyűrűért 59-10 P, özv. Szelezky Péterné Cegléd 10 P, Szent Annás kongr. 1 P, Ács Ödönné 1 P, Réder Józsa 10 P, Remlinger Antalné 5 P. A szentségi Úr Jézus legyen bőségesen jutalmazója jótevőinknek. Az összes bevétel volt 8.414-29 P. Ebből kifizetve: harangöntőnek 8276 P, harangkötelekért 70-24 P, adó a vizsla után 5 P, összesen 8.351-24 P. Maradvány 63-05 P, mely összeget a májusban (ehhez az udvarra van szükségünk, mert csak jó időben lehet a sok aláírást elintézni) megteendő harangvégrendeletünk vaskazettájának és az ezüsttörmeléknek egy kehelykupává való öntésére fogunk felhasználni. S ezen a kelyhen bevésetjük «Az Örökimádás harangjainak jótevőitől. 1934 nov. 6.» Legalább egy szegény templom is részesül az Örökimádás híveinek áldozatkészségében.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — Felelős: ifj. Kohl Ferenc.